

Sygn. akt II UK 345/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku D. Sp. z o.o.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o pisemną interpretację przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa 3721/12,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyrokiem z dnia 22 listopada 2013 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 września 2012 r. zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 18 października 2011 r. o odmowie wydania interpretacji przepisów w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do wydania płatnikowi D. Spółce z o.o. w W. interpretacji przepisów w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne w razie nieodpłatnego przekazania akcji, w terminie 30 dni od daty uprawomocnienia się wyroku, ze skutkiem wynikającym z art. 10a zdania drugiego ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił naruszenie art. 10 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przez błędną wykładnię i uznanie, że organ rentowy ma obowiązek wydać pisemną interpretację w zakresie stanu przeszłego. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni art. 10 ust. 2 tej ustawy, twierdząc, że „skarga jest oczywiście uzasadniona wobec skutków społecznych i finansowych przyjętej przez Sąd Apelacyjny w Warszawie linii orzekania”. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na wezwanie Sądu Apelacyjnego z dnia 15 lipca 2014 r. do uzupełnienia braków formalnych skargi przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia, skarżący wskazał, że „w sprawach rozpoznawanych w trybie art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (...) brak jest wartości przedmiotu sporu, jak też wartości przedmiotu zaskarżenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, której formalnego braku wskazania wartości kasacyjnego zaskarżenia na wezwanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie nie uzupełnił skarżący organ rentowy w wyznaczonym mu terminie, którą Sąd ten miał obowiązek odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., podlegała obligatoryjnemu odrzuceniu przez Sąd Najwyższy w zgodzie z art. 398⁶ § 3 k.p.c. W judykaturze najwyższej instancji sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2015 r., II UZ 1/15, dotychczas niepublikowane), przyjmuje się, że odwołanie od decyzji wydanej w sprawie interpretacji przepisów składkowych prawa ubezpieczeń społecznych wszczyna sprawę majątkową, w której wartość przedmiotu sporu oraz apelacyjnego bądź kasacyjnego zaskarżenia wyznacza wielkość wymierzonego lub potencjalnego obowiązku składkowego. W konsekwencji dopuszczalność wniesionej skargi kasacyjnej była uwarunkowana od wskazania wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w kwocie nie niższej niż dziesięć tysięcy

złotych (art. 398² § 1 k.p.c.), liczonej od wartości oskładkowania nieodpłatnych akcji pracowniczych przysługujących każdemu z ubezpieczonych pracowników. Tymczasem skarżący organ ubezpieczeń społecznych był wezwany do oznaczenia wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia, ale odmówił jej określenia ze względu na „brak wartości przedmiotu sporu, jak też wartości przedmiotu zaskarżenia” w sprawie, od której rozstrzygnięcia zależał lub zależy majątkowy obowiązek składkowy płatnika składek. Skoro skarżący bezpodstawnie i bezzasadnie odmówił określenia wartości kasacyjnego zaskarżenia warunkującej przedmiotową dopuszczalność kasacyjnego zaskarżenia, to Sąd drugiej instancji powinien na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucić wniesioną skargę kasacyjną, której istotnych braków skarżący nie usunął w wyznaczonym mu terminie, bez potrzeby i procesowych możliwości ponownego wzywania skarżącego do uzupełnienia tych samych kwalifikowanych braków skargi kasacyjnej. W konsekwencji skargę tę Sąd Najwyższy odrzucił w zgodzie z art. 398⁶ § 3 *in principio* k.p.c.